

Hoàng Đế Là Gã Đại Lưu Manh

Contents

Hoàng Đế Là Gã Đại Lưu Manh	1
1. Chương 1: Hoàng Đế Là Một Đại Lưu Manh	1
2. Chương 2: Nam Nhân Của Hoàng Đế Là Một Đại Lưu Manh	2
3. Chương 3: Một Kẻ Lưu Manh Gặp Một Kẻ Lưu Manh	3
4. Chương 4: Ngự Sử Cùng Kẻ Lưu Manh Kia	3
5. Chương 5: Lưu Manh Cùng Lưu Manh Thư Từ Qua Lại	4
6. Chương 6: Lưu Manh Đem Chim Đi Đạo Ở Nơi Tĩnh Mịch	5
7. Chương 7: Đông Cung Của Lưu Manh	5
8. Chương 8: Gần Đây Sứ Giả Phiên Bang Rất U Buồn.	6
9. Chương 9: Lưu Manh Được Dưỡng Thành Như Thế Nào	7
10. Chương 10: Hôn Quân Và Nịnh Thần	9
11. Chương 11: So Với Lưu Manh Còn Lưu Manh Hơn	10
12. Chương 12: Lưu Manh Là Người Một Nhà	11
13. Chương 13: Không Thể Để Người Khác Biết Kế Hoạch Của Lưu Manh	11
14. Chương 14: Lưu Manh Hành Động, Gà Bay Chó Sủa	12
15. Chương 15: Lưu Manh Phải Có Một Phong Cách Đặc Biệt	13
16. Chương 16: Lưu Manh Đại Quyết Chiến!	14
17. Chương 17: Áo Mũ Chinh Tề Không Nhất Định Sẽ Thắng	15
18. Chương 18: Lấy Lưu Manh Chế Ra Lưu Manh	16
19. Chương 19: Một Kiếm Định Giang Sơn	17
20. Chương 20: Sau Khi Mọi Chuyện Xảy Ra	18
21. Chương 21: Hoàng Đế Vẫn Là Một Đại Lưu Manh Như Cũ	20

Hoàng Đế Là Gã Đại Lưu Manh

Giới thiệu

Thể loại: cung đình, hài, nhất công nhất thụ, HE. Edit: Mai LạcHoàng đế chính là đại lưu manh lớn nhất trong thiên hạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-de-la-ga-dai-luu-manh>

1. Chương 1: Hoàng Đế Là Một Đại Lưu Manh

Ngày hôm nay lâm triều, Ngự Sử ở trước mặt hoàng đế mắng chửi xối xả.

Hoàng đế ngồi trên long ỷ, chống đầu nghĩ: Công lực mắng chửi người của Ngự Sử lại tiến bộ.

Ngự Sử chửi rất hăng say, hoàng đế cũng rất khiêm tốn lắng nghe. Ngự Sử mắng hần “Sùng hạnh nịnh thần, *** loạn hậu cung”, hoàng đế gật đầu một cái, Ngự Sử mắng hần “Hoang *** vô độ, không tuân thủ luân thường”, lại thấy hoàng đế gật đầu một cái, Ngự Sử mắng hần,” Giống như hôn quân của triều trước, sẽ

khiến đất nước bị diệt vong”, thậm chí hoàng đế lộ vẻ mặt tán thành, gật đầu thật mạnh, lại thay đổi tay chống đầu.

Vấn thần nhìn như không thấy ngoảnh mặt làm ngơ, võ tướng buồn chán đến cực điểm chăm chú đếm hoa văn trên mặt đất. Thị lang trẻ tuổi bị nhần thần như đi vào cõi thần tiên của hoàng đế nhìn liên tục, cảm giác bất an như cả người bị lột sạch y phục, liền rút lui ra phía sau thượng thư to béo.

Ngự Sử mắng hơn nửa canh giờ, rốt cục mắng xong, thở hổn hển một hơi, phi thường chờ mong ngẩng đầu nhìn hoàng đế.

Hoàng đế hạ tay, điểm điểm đầu một chút: “Khanh thẳng thắn can gián, bách • chiết • bất • cong, toàn tâm suy nghĩ cho long thể của trẫm, lòng trẫm cảm thấy rất an ủi! Người đầu, ban thưởng!”

Trong đầu của Ngự Sử dứt phụt một tiếng, liền lui xuống dưới.

2. Chương 2: Nam Nhân Của Hoàng Đế Là Một Đại Lưu Manh

Hoàng đế hạ triều, ngồi phê duyệt tấu chương ở ngự thư phòng.

Hoàng đế phê duyệt một quyển. Lại phê duyệt một quyển. Lại lại phê duyệt một quyển. Sau đó hần nhin không nổi nữa, hít sâu một hơi, rống to: “Người con mẹ nó bỏ móng vuốt ra khỏi đuôi lão tử ngay!”

Tướng quân nói: “Lâm triều Ngự Sử chửi ta là nịnh thần, người còn ban thưởng cho hần. Sao người không ban thưởng cho ta?”

Hoàng đế mắt đếc tai ngơ, tiếp tục phê duyệt tấu chương. Tướng quân tiếp tục kiên trì không ngừng sờ sờ bắp đùi hoàng đế.

Hoàng đế phê xong tấu chương, một cước đá văng long ý: “—— Cút! Lão tử thưởng cho người long quyền!”

Hoàng đế nắm lấy cổ áo tướng quân, hai người đánh nhau thành một đoàn tại ngự thư phòng.

Trước kia tướng quân là thư đồng của hoàng đế, so với hoàng đế lớn hơn một chút. Kỹ xảo đánh người của hoàng đế đa phần là học từ tướng quân. Bởi vậy bọn họ đánh nửa ngày, thực lực ngang nhau.

Tiểu công chúa lặng lẽ tiến tới ngự thư phòng, thấy hoàng đế cùng tướng quân y quan bất chính nhiễm đầy bụi nằm trên mặt đất,.

Tiểu công chúa sững sốt nửa ngày, một tiếng thét chói tai, quay đầu chạy mất mạng.

Tướng quân ở dưới thân hoàng đế nhô đầu ra, nhìn thoáng qua bóng lưng của tiểu công chúa, hỏi: “Người sinh nữ tử lớn như vậy rồi sao?”

Hoàng đế đánh một quyền trên mặt hần: “Muội muội của trẫm!”

Tướng quân hung hăng đạp bụng hoàng đế một cước: “Còn không đi giải thích?”

Hoàng đế cầm lấy chân của hần: “Nàng biết trẫm thích nam nhân.”

Tướng quân cầm lấy tay hoàng đế, áp đảo hoàng đế trên mặt đất: “Biết còn kêu thảm thiết như vậy?”

Hoàng đế nghiêng người áp lên tướng quân: “Tuổi còn nhỏ, chưa từng thấy qua!”

Tướng quân sững sốt một hồi, quay đầu nhìn cửa ngự thư phòng đang mở rộng. Ngự Sử đứng ở ngoài cửa, ngây ra như phỗng nhìn bọn họ.

Ngự Sử sững sốt nửa ngày, một tiếng thét chói tai, quay đầu chạy mất mạng.

Hoàng đế cùng tướng quân quỳ rạp trên mặt đất, nửa ngày không nhúc nhích. Nửa ngày sau, hoàng đế phần nộ nói: “... Hần cũng còn nhỏ.”

3. Chương 3: Một Kẻ Lưu Manh Gặp Một Kẻ Lưu Manh

Từ lúc đó, Ngự Sử đã xin nghỉ tại gia vài ngày.

Không nghe được người khác mắng chửi mình, hoàng đế nghĩ có chút tịch mịch (cô đơn).

Để giải quyết loại tịch mịch không thể dùng ngôn ngữ để nói này, hoàng đế quyết định nếu Ngự Sử không ở, vậy phải lượn vài vòng đến thanh lâu a.

Hoàng đế đến thanh lâu, đương nhiên là nam phong quán. Chính xác thì đã rất nhiều năm hoàng đế không đến đây. Một lần đến trong quá khứ, bị chính đội cấm vệ quân của mình bắt được, áp chế hồi cung.

Hoàng đế ngồi tại thanh lâu một hồi, nhin không được cảm khái: nhiều năm không đến, nghĩ không ra nam phong quán đã thay đổi đến loại loại trình độ này!

Chờ một đám tiểu quan điệu đà vận trang phục như nữ nhân múa xong đi xuống phía dưới dưới, hoàng đế cảm thấy càng thêm tịch mịch, yếu ớt thở dài một hơi.

“Nam không ra nam, nữ không ra nữ, còn không bằng Ngự Sử ni.”

Lúc này ngồi bên cạnh có người lớn tiếng nói: “Đại huynh, người nói rất có đạo lý!”

Bên cạnh là một mao tử (người Tây) phiên bang, kích động vận phần nói với hoàng đế: “Đại huynh, người nói rất chí lý! Những người này, nam không ra nam, nữ không ra nữ nữ, thật là mất hứng a!”

Hoàng đế nghĩ thầm: Ân? Mao tử (người Tây) này nhìn rất quen mắt? Bộ dáng như vậy còn có thể khiến trầm nhớ kỹ, nhất định có chỗ hơn người...

Mao tử phiên bang nghĩ thầm: Bộ dáng oa tử phiên bang này thật giống hoàng đế phiên bang ta đã gặp hai ngày trước a!

Nói chung, hai người lưu manh nhất kiến như cố (mới gặp mà như đã quen), đối với tướng mạo của nam nhân trước mặt nhìn có chút thân thiết, tương phù hợp hận văn (hận là gặp nhau quá muộn). Lại chờ một đám tiểu quan có bộ dáng như nữ nhân ở trên đài biểu diễn xong, hai người quyết định thật nhanh, đến nơi khác tiếp tục nói chuyện.

4. Chương 4: Ngự Sử Cùng Kẻ Lưu Manh Kia

Lúc này Ngự Sử xin nghỉ tại gia đang ngồi ở trà lâu.

Ngự Sử rất sầu muộn.

Thân là một ngôn quan, lý tưởng cả đời của Ngự Sử là có một ngày có thể hoàn thành “Dĩ tử tiến gián” (dùng cái chết để can gián), danh lợi sử xanh. Nhưng mà hắn sinh không đúng thời, gặp một hoàng đế ngoại trừ cuộc sống riêng tư thì không còn gì để chê trách, can gián.

Thân là một văn thần, mục tiêu chính trị của Ngự Sử là chỉnh sửa ra một người khiêm tốn biết nghe can gián, hoàng đế thập toàn thập mỹ. Nhưng mà hắn vẫn như cũ sinh không đúng thời, gặp một người am hiểu mọi việc, phi thường lưu manh, khiêm tốn nghe can gián, một hoàng đế kiên quyết không thay đổi.

Ngự Sử được hoàng đế ban thưởng rất nhiều lần, nhiều đến mức hiện tại hắn chỉ cần nghe hai từ “Phần thưởng”, đầu sẽ không tự chủ được mà cúi xuống dưới.

Hoàng đế cùng sứ giả phiên bang đi vào trà lâu, liếc mắt thấy một người ngồi trên lầu hai của trà lâu.

Sứ giả phiên bang cảm khái nói: “Phiên triều các người có rất nhiều nam nhân đẹp như vậy sao! Cũng không phải tất cả đều là nam không ra nam, nữ không ra nữ.”

Hoàng đế hỏi: “Người trên lầu hai kia?”

Sứ giả phiên bang gật đầu: “Chúng ta qua nói chuyện với hắn được không?”

Hoàng đế mặt không đổi sắc nói: “Nguyên lai huynh đài thích người như vậy, xem ra tại hạ cùng với huynh đài quả nhiên phẩm vị không giống nhau. Vị đạo bất đồng bất tương vi mưu, lúc đó tại hạ sẽ là người thừa. Tương lai nếu hữu duyên sẽ gặp lại, liền tạm biệt a!” Nói xong cũng không chờ trả lời, xoay người bỏ chạy.

Sứ giả phiên bang sững sốt nửa ngày, nói: “Oa tử phiên bang rất kỳ quái, nói nghe không hiểu, thoáng cái đã đi...”

Sứ giả phiên bang lên lầu hai, cùng Ngự Sử nói chuyện. Ngự Sử nhìn hắn một cái, nhận ra đây là sứ giả mới vào kinh yết kiến không lâu, đứng dậy hành lễ, đồng thời tự giới thiệu chức quan: “Ngự Sử đương triều.”

Sứ giả phiên bang rất mờ mịt: “Làm gì?”

Ngự Sử nói: “Ngự Sử, thất phẩm ngôn quan.” Lại giải thích: “Chuyên môn đề ý kiến cho hoàng đế.”

Sứ giả phiên bang suy nghĩ một chút, không giải thích được: “Hoàng đế phiên bang các người rất kỳ quái! Không có việc gì nên tìm người chửi mình sao? Hắn ngu ngốc sao?”

Ngự Sử nghe được câu cuối cùng, hai má đều đen lại.

5. Chương 5: Lưu Manh Cùng Lưu Manh Thư Từ Qua Lại

Hồi lâu không gặp, Ngự Sử một lần nữa xuất hiện lâm triều, đứng ở trong nhóm văn thần, mặt giống như đầy nôi.

Hoàng đế nghĩ thầm: Lão tử chỉ biết! Mao tử phiên bang ngu ngốc kia đừng mang chuyện lão tử tới thanh lâu lộ ra!

Kết quả xong xuôi chính sự, hoàng đế hỏi: “Các khanh gia còn có việc khải tấu?” Ngự Sử không như ngày thường bước ra khỏi hàng khuyên can hoàng đế phải thông suốt. Hạ triều, mặt vẫn đen như cũ, giống như người khác thiếu hắn một trăm tám mươi vạn lượng bạc.

Hoàng đế quay về ngự thư phòng phê duyệt tấu chương. Tấu chương phê duyệt được khá khá, suy nghĩ một chút, mở giấy ra viết mật tín cho tướng quân.

Tướng quân:

Trẫm có ba sự kiện bí mật muốn nói cho người. Đệ nhất, sứ giả phiên bang vào triều hai ngày trước cũng là một kẻ đoạn tụ. Đệ nhị, phiên bang đoạn tụ là một kẻ ngu si. Đệ tam, ngu si hơn là hắn khiến Ngự Sử tức giận.

Phiên bang phái một kẻ ngu si đoạn tụ đến yết kiến, kỳ tâm khả tru, kỳ ý khả nghi. Trẫm biết lần trước người không đánh thắng trẫm, nhất định rất muốn tìm người phát tiết một chút. Gần nhất nếu biên cảnh có động tĩnh gì, cứ xuống tay đánh gãy răng hắn, không cần thay trẫm khách khí.

Lại: Tiểu quan của kinh thành một năm không bằng một năm, so với lúc trước chúng ta cùng đi kém đến xa. Trẫm thật phần nhớ người.

Phía dưới hạ ngọc tỷ.

Qua vài ngày, mật tín của tướng quân cấp tốc vượt tám trăm dặm đưa đến ngự thư phòng.

Nhị mao:

Biên cảnh có bản tướng quân trấn giữ. Nếu như người thấy kẻ phiên bang ngu si không vừa mắt, mang hắn ném cho Ngự Sử.

Đừng mang thêm rắc rối cho binh sĩ dưới trướng của ta. Nếu người muốn thử xem tư vị mỗi ngày thức ăn dâng lên miệng còn không được ăn, cứ việc ngự giá thân chinh.

Kèm theo bên cạnh là chiến báo đã đẩy lùi giặc cỏ ở biên cảnh.

Hoàng đế sờ sờ cằm, hồi âm:

Đại mao:

Biết người trong quân không có ăn vụng, lòng trầm rất an ủi.

6. Chương 6: Lưu Manh Đem Chim Đi Dạo Ở Nơi Tĩnh Mịch

Hoàng đế nghe theo sư chủ ý, lúc này hạ chỉ mang sứ giả phiên bang ném cho Ngự Sử.

Chính là lễ bộ thiếu người, trong số Ngự Sử đương triều số lượng nhân sĩ hiểu biết phiên văn (tri thức nước ngoài) không nhiều lắm, bởi vậy hẳn tiếp chỉ cũng không nói cái gì, bóng bẩy không vui mà đi.

Lại qua hai ngày, hoàng đế ngồi nhìn mọi thứ trong ngự thư phòng, thấy thực sự buồn chán, giương mắt nhìn thấy thiếp thân thị vệ ngoài cửa, lộ ra một người, ngoắc ngoắc ngón tay gọi hẳn tiến đến.

Thị vệ nơm nớp lo sợ tới cửa, hoàng đế một tay túm lấy hẳn tiến thư phòng, bay lên hai cước đóng cửa, liền lôi thị vệ đè xuống nhuyển tháp, bắt đầu cởi y phục.

Thị vệ không dám giãy dụa, chỉ có kêu thảm thiết: “Bệ hạ

~ không nên a

~”

Hoàng đế vui đầu mải miết: “Quai, đừng kêu loạn, nghe lời trăm năm yên.”

Hoàng đế đem thị vệ lột sạch trơn, thoả mãn ôm y phục của thị vệ mặc lên người chính mình.

Thị vệ cuộn tròn thân thể trần truồng trên nhuyển tháp, lã chã – chực khóc: “Bệ hạ, người lại lột y phục của thần...”

Hoàng đế thay y phục của thị vệ, xuất môn nói với mọi người: “Bệ hạ nghỉ trưa, sai người không được tiến vào thư phòng quấy rối.” Mọi người trợn mắt nghe hoàng đế nói dối, hoàng đế ngênh ngang rời cung.

Hoàng đế ngồi xổm ngoài dịch quán cùng thị vệ trông cửa nói chuyện cuộc sống hàng ngày. Nói được phân nửa, thấy sứ giả phiên bang mệt mỏi xuất môn.

Hoàng đế nhìn theo hẳn đi xa, không hề tỏ ra xấu hổ nói: “Gần đây sứ giả rất tiêu tụy a.”

Thị vệ trông cửa nói: “Đại khái khí hậu không thích hợp? Mao tử phiên bang nhìn có vẻ hung, nhưng thật ra thân thể cũng có chút nhược, bọn họ không có việc sẽ không bước ra đại môn.”

Hai người ngẩng đầu, nhìn một con bồ câu phi đồ đồ phi vào hậu viện dịch quán. Thị vệ trông cửa cảm khái: “Lại nói tiếp lão bà của ta ở cũ, cũng nên mua bồ câu hầm canh bồi bổ cho nàng.”

Hoàng đế đứng dậy đi đến hậu viện. Một lát sau mang theo một bồ câu phì phì đi ra đưa cho thị vệ mang về hầm canh.

Thị vệ mục trừng khẩu ngọc: “Người dùng đá bắn rơi nó?”

Hoàng đế rất đắc ý: “Đúng vậy, khi còn bé ta đánh rơi tiểu lão bà của chim hoàng yến nhiều lần mới luyện được, một phát cực chuẩn.”

Hoàng đế nghĩ chính mình làm chuyện tốt, tâm tình vui vẻ trở về cung. Vừa đến ngự thư phòng liền thấy Ngự Sử đen mặt đứng ở ngoài cửa, thấy hẳn, hét lớn một tiếng: “Bệ hạ, thần có việc muốn tấu!!!”

Hoàng đế đẩy cửa ngự thư phòng ra, liếc mắt thấy tiểu thị vệ đang cuộn tròn trên nhuyển tháp, vẻ mặt cầu xin, “phanh” một tiếng đóng cửa, xoay người mặt không đổi sắc nói: “Trăm cảm thấy hôm nay có vẻ nóng, ái khanh cứ ở chỗ này khải tấu được rồi, ở đây mát mẻ.”

7. Chương 7: Đông Cung Của Lưu Manh

Nhân thần Ngự Sử như dao nhọn nhìn cánh cửa vừa đóng lại rồi chuyển qua nét mặt hoàng đế, mặt đen thêm một tầng.

Hoàng đế lập tức trưng ra dáng điệu không phiền lụy, song song chuyển qua chỗ đầu ngọn gió mà đứng. Hắn vừa làm, Ngự Sử tức giận mà mắng to tận trời.

Bệ hạ! Ngài lại có thể tuyên *** ban ngày! Ngự thư phòng là nơi quan trọng, cứ nhiên bị ngài dùng để làm việc hoang ***! Hôm nay quốc gia loạn trong giặc ngoài, mắt thấy sẽ vong quốc (hắn nói bậy ^o^ câu này của tác giả không phải ta), ngài không làm việc đàng hoàng, lại làm ra việc đáng khinh thường này, khiến triều đình bị yêu nghiệt càn quấy, chướng khí mù mịt (hắn nói bậy), ta xem thiên triều hưng thịnh rất nhanh sẽ hủy ở trên tay ngài (hắn nói bậy)!

Ngự Sử tức giận khẩu bất trạch ngôn (nói không lựa lời), nói cái gì cũng khó nghe. Hoàng đế khiêm tốn điểm đầu, nhìn Ngự Sử nước miếng tung bay, nghĩ chính mình đứng ở đầu ngọn gió thực sự là quá sáng suốt.

Hoàng đế đứng tại nơi gió mát mẽ khiêm tốn nghe Ngự Sử giáo huấn nửa canh giờ, chờ Ngự Sử chửi mệt mỏi, hồng học thở dốc, liền gọi thái giám đến, nói: “Ngự Sử khổ cực —— còn không mau thưởng trà?”

Sau đó phi thường cung kính gật đầu: “Lời của khanh thật đúng, sau này trẫm sẽ không làm loại sự tình này tại ngự thư phòng.”

Ngự Sử nghĩ hoàng đế đáp ứng sửa là tốt, thế nhưng tựa hồ có gì đó không đúng. Đang lúc nổi nóng cũng nghĩ không ra nguyên do, đành ngửa đầu uống trà, nặng nề đặt chén trà không xuống khay rồi rời đi.

Hoàng đế kéo áo, xoay người tiến ngự thư phòng cùng thị vệ không may thay quần áo. Thị vệ chưa kịp mặc y phục của mình, “phác thông” một tiếng quỳ xuống: “Bệ hạ, ngài cho thần về quê nhà a!”

Hoàng đế hỏi: “Vì sao?”

Thị vệ bị phần gần chết: “Bệ hạ lột y phục của thần còn chưa tính, hết lần này tới lần khác bị Ngự Sử đại nhân thấy, sau này thần sẽ không còn thuần khiết! Ở kinh thành khẳng định không thể thú được lão bà, đành phải về quê nhà!”

Hoàng đế rất kinh ngạc: “Người ở bên người trẫm hơn mười năm, với danh tiếng của trẫm, người lại có thể nghĩ người còn có ‘Thuần khiết’ cái gì?”

Thị vệ ngây người một hồi, quen tay rút ra bội kiếm đặt trên cổ mình: “Thần không sống nữa!”

Hoàng đế cũng thông thuộc mà đi qua ngăn cản hắn: “Mỗi lần đều dùng một chiêu, người có thể dùng cách mới mẻ một chút hay không?”

Ngự Sử thở phì phì đi được phân nửa, đột nhiên nhớ tới mình đến ngự thư phòng bị sự kiện kia kích thích nên mắng hoàng đế, ngược lại chuyện muốn khởi tấu đã quên. Không thể làm gì khác hơn là vừa giận vừa quay lại.

Mới vừa đi đến cửa ngự thư phòng, chỉ thấy hoàng đế đang ôm thị vệ.

Hoàng đế thấy trước mặt có một đôi giày, ngẩng đầu nhìn thấy Ngự Sử, không cần suy nghĩ liền nhảy dựng lên, quen thuộc chọn tư thế đội giáo huấn.

Ngự Sử một hơi ế tại trong cổ thiếu chút nữa không thể đi lên.

Lại qua nửa canh giờ, Ngự Sử miệng khô lưỡi khô, nổi giận dùng dùng ra khỏi cung, đột nhiên nhớ tới lại quên khởi tấu chuyện kia, không thể làm gì khác hơn là vừa giận vừa quay lại.

Ngự Sử vào ngự thư phòng, liếc mắt thấy trên nhuyễn塌 là thị vệ trần truồng bị điểm huyết. Hoàng đế đứng lên, cầm lấy bội kiếm ném tới một bên, thở dài.

“Ái khanh a, rốt cuộc là người đến tấu, hay đến xem đông cung của trẫm a?”

8. Chương 8: Gần Đây Sứ Giả Phiên Bang Rất U Buồn.

Phải ngược dòng mấy ngày trước, hắn tại trà lâu mặc danh kỳ diệu (không hiểu nguyên nhân) bị ngọc thể của phiên triều mắng to giáo huấn. Phiên văn (tiếng nước ngoài) của hắn thực sự không được tốt lắm, ngọc

thể nói lâu như vậy một câu hẩn cũng không hiểu, nhưng nhìn sắc mặt của mỹ nhân có thể đoán được là đang mắng hẩn.

Kết quả vài ngày sau, ngọc thể bị hoàng đế phái tới nhìn hẩn. Cũng không biết là đối với hẩn canh cánh trong lòng như thế nào, nhưng mỗi khi hẩn đi đến thanh lâu, sắc mặt ngọc thể, quả thực là đen hơn đáy nồi.

Sứ giả phiên bang bên trong như có lửa cháy không chỗ phát tiết, cả người đều tiêu tụy không ít, rốt cục thừa dịp ngọc thể không có tới, len lén chuồn ra dịch quán hái hoa uống rượu. (khổ = o =)

Sứ giả ngốc nghếch hơn người khác, bởi vậy được hầu rượu cảm thấy rất khoái trá. Kết quả trên đường trở về gặp Ngự Sử mới từ trong cung đi ra.

Sứ giả phiên bang có chút uống hơi nhiều, thấy Ngự Sử cả mặt đều đen cũng chẳng e ngại, liền đi tới tiếp lời. Chưa nói được vài câu, đã bị mắng xối xả chuyện hôm nay đến thanh lâu.

“Ngọc, ngọc thể đại huynh a, nam, nam nhân tốt, thanh lâu cũng rất, tốt. Hoàng đế của các ngươi không phải cũng thích nam, nam nhân sao, nghe, nghe nói trong viện của hẩn dường rất nhiều. Nghe, nghe nói...”

Ngự Sử dừng bước, lạnh lùng nhìn sứ giả phiên bang.

Sứ giả phiên bang mặc danh kỳ diệu (không rõ nguyên nhân): “... Sao vậy, làm sao vậy, người, hoàng đế của các ngươi không phải thích nam, nam nhân sao?”

Ngự Sử lạnh lùng nói: “Có đại vương của các hạ mới dường nam nhân trong viện!”

Tướng quân dựa vào ngân thương, trong miệng ngậm cẩu vĩ ba thảo (cỏ đuôi chó), đứng như tượng trên tường thành nhìn về nơi xa xa.

Phó tướng chạy lên tường thành, hai tay đưa một phong công văn qua: “Kinh thành tới.”

Tướng quân tiện tay hủy đi thư, phong thư bị vo lại, nhìn thoáng qua thư, ném cho phó tướng. Phó tướng cũng nhìn một lần, phát hiện đều là lời vô ích của hoàng đế.

Phó tướng bức tức nói: “Đám mao tử (người tây), phái sứ giả vào kinh, bên này lại thường thường quấy rầy một hai lần, cũng không biết là có chủ ý gì. Trong kinh thành vẫn cứ ăn ngon, chiến báo đưa lên cũng không thấy một lần hồi âm.”

Tướng quân nhổ ra cẩu vĩ ba thảo, lười biếng đi về nơi ở của mình: “Lần trước người tặng y phục cho Hoa cô nương kia phải không?”

Phó tướng ngăn người, ngay tức khắc kiểm soát chuồn đi.

Tướng quân vào phòng cởi y phục, trên cánh tay trái quấn một vòng băng gạc dày, cởi xuống từng tầng từng tầng một. Dùng nước trong bồn rửa vết thương, thay băng gạc sạch sẽ. Tùy tiện mặc lại y phục, đem phong thư bị vo tròn lúc nãy ném vào trong bồn nước.

Phong thư bị nước tẩm thấp, chậm rãi hiện ra những dòng chữ lam sắc như gà bới.

Tướng quân đọc xong những chữ như gà bới đó, cong khóe miệng, bàn tay vân vê phong thư ở trong nước. Mặc y phục xong xuôi, nhắc thương ra ngoài cửa: “Điểm binh!”

9. Chương 9: Lưu Manh Được Dường Thành Như Thế Nào

Trong kinh thành xảy ra sự kiện không nhỏ. Thái phó của thái tử trước đây đột nhiên bị bệnh, mới đây còn khí thế rào rạt, lập tức lại không được. Lão nhân là nguyên lão hai triều, thanh danh lừng lẫy, còn là lão sư của hoàng đế. Bởi vậy hoàng đế phải đến thăm một chút.

Lão thái phó nằm ở trên giường thấy hoàng đế tiến đến, phất phất tay ảo bảo mọi người lui đi.

Hoàng đế khoanh tay đứng, qua một hồi lâu, lão thái phó ho hai tiếng, cảm khái: “Nhoáng một cái đã nhiều năm như vậy... Cựu thần còn nhớ rõ, năm đó lúc bệ hạ mới tới thái học viện, còn nhỏ như thế...”

Hoàng đế vốn là ngũ hoàng tử. Ngũ hoàng tử là do một cung nữ sinh ra.

Ngũ hoàng tử khi còn bé rất ngu ngốc rất ngây thơ, cho rằng chính mình là một hoàng tử, tương lai cũng là có khả năng làm hoàng đế. Bởi vậy từ nhỏ lý tưởng của hắn là trở thành một hoàng đế tốt. Thế nhưng khi hắn bắt đầu cùng các hoàng huynh học tập, sự ngu ngốc và ngây thơ ấy vô tình rất nhanh bị nghiền chết.

Mấy năm sau, ngũ hoàng tử luyện thành bản lĩnh phi thường hữu dụng: vào lỗ tai bên trái ra lỗ tai bên phải, người khác cười nhạo hắn, hắn còn có thể gặt đầu, rất thành khẩn nói: “Ngài giáo huấn rất có lý!”

Lại qua vài năm, mắt thấy các hoàng huynh hoàng đệ bắt đầu ngấm đầu đá, tướng quân, khi đó hắn là thư đồng của ngũ hoàng tử, cả hai người không được ai để vào mắt, hắn nói với ngũ hoàng tử: “Ta thấy người nên thể hiện mình là bần nhão một chút, bảo toàn mệnh quan trọng hơn.”

Ngũ hoàng tử nói: “Có lý.” Bọn họ lột y phục của thị vệ, sau đó ngũ hoàng tử cùng thư đồng đi ra cung đến tiểu quan quán.

Thư đồng của ngũ hoàng tử nhiều hơn một tuổi, vào tiểu quan quán, vẻ mặt lão thành nói với tú bà: “Ta họ Mao.” Chỉ chỉ ngũ hoàng tử: “Ngày hôm nay đưa đệ đệ tới đây mở mang kiến thức.”

Tú bà cười nói: “Nguyên lai là Mao đại thiếu gia và Mao nhị thiếu gia.” Sau đó dẫn thư đồng của ngũ hoàng tử cùng ngũ hoàng tử đang xanh mặt lên lầu.

Khi đó tiểu quan quán còn chưa giống như sau này. Tiểu quan tuy rằng cũng có chút tô son điểm phấn, nhưng phần đa là nam nhân trẻ tuổi thanh tú nhã nhặn, cũng biết đánh đàn ngâm thơ, cũng không bắt nam bắt nữ như bây giờ, phần trét dày hơn tường thành, lắc lắc cái mông thấy thế nào cũng buồn nôn, còn không bằng hồi cung ngắm Ngự Sử ni...

Hồi ức của hoàng đế cùng hồi ức của lão thái phó hiện lên rất rõ ràng. Trong lòng hoàng đế cảm khái thói đời thay đổi nhanh chóng, lão thái phó nhớ lại xong, tiến nhập đề chính.

“Cựu thần tự biết mệnh không còn được bao lâu, nhưng cầu bệ hạ nể tình cựu thần vì triều đình mà cố gắng nhiều năm như vậy... Tương lai đệ tử của ta nếu có nói năng lỗ mãng chọc giận bệ hạ, mong rằng bệ hạ phóng hán một con đường sống...”

Hoàng đế đang nhớ chuyện lúc nhỏ đến tiểu quan quán liền phục hồi tinh thần lại, vội vã lắc đầu: “Thái phó không cần nói như vậy, Ngự Sử một lòng vì nước vì dân, trăm sao có thể trách hắn? Bộ dáng của hắn so với những... Đại huynh kia của trăm còn thuận mắt hơn.”

Hoàng đế cũng không nghĩ qua là mình nói cái gì. Lão thái phó bắt đầu khó thở, tê tâm liệt phế mà ho nửa ngày, nói: “Còn... Còn có một việc cuối cùng... Bệ hạ, bây giờ, ngài cũng không cần phải giả bộ yêu thích nam phong... Quốc, quốc thể to lớn ...” (Lão thái phó thế này thảo nào đường ra ngự sử a)

Hoàng đế trầm mặc một hồi lâu, phiên muộn nói: “Muộn rồi. Giả bộ lâu, đã sửa bắt quá lại...”

Hoàng đế ra khỏi phòng thái phó, nghiêng người nhượng một đám thái y chạy ào vào, thành khẩn nói với Ngự Sử: “Ái khanh, thực sự không làm cái gì đối với thái phó, chỉ là nói vài câu thật lòng...”

Hai mắt Ngự Sử đỏ ngầu, lẳng lẳng nhìn cửa phòng, không rên một tiếng.

Hoàng đế nghĩ Ngự Sử đang thương cảm, thở dài đi.

Qua hai ngày, đêm khuya, hoàng đế đang một mình ở trong đại điện nghiên cứu binh pháp. Nghe được bên ngoài đại điện vắng vẻ truyền đến tiếng bước chân nhỏ, bóng hai ngọn nến đổ dài trên cửa, tiểu thái giám báo: “Thái phó quy thiên.”

Hoàng đế nhớ tới lúc trước, thương cảm một hồi, đề bút tự viết tín thư cho tướng quân, sau đó còn viết thêm một đoạn.

Hồi âm của tướng quân có chút muộn, viết cũng rất ngắn.

“Nhị mao: Ta cũng đã muộn rồi.”

10. Chương 10: Hôn Quân Và Nịnh Thần

Mọi chuyện kéo dài đến nhiều ngày sau, rốt cục lúc lâm triều hoàng đế tuyên bố muốn cùng phiên bang chính thức ký kết hòa ước, tuyên bố xong liền chọn ngay tư thế không phiên lụy ngồi trên long y, dù bạn vẫn ung dung nhìn các đại thần đang tranh cãi hỗn loạn phía dưới.

Chờ hai phái đại thần chủ chiến và chủ hòa đấu đá đến tình bì lực tẫn, hoàng đế mới tuyên bố: hai ngày sau là sinh thần của trăm, nhân cơ hội này để mao tử phiên bang cảm thụ được phồn thịnh uy vũ của Thiên triều. Thuận tiện hạ một đạo ý chỉ, tướng quân đóng ở biên quan ngày đêm kỵ mã, quay về kinh tham gia lễ vạn thọ.

Lúc này các đại thần chủ chiến cùng chủ hòa không còn đối chọi, muôn miệng một lời quay mũi thương hướng hoàng đế. Hoàng đế rất có phong thái của hôn quân, trừng mắt: trăm chỉ gọi một mình tướng quân nhập kinh, không hề bảo hai mươi vạn đại quân cùng hắn trở về. Thế nào, sinh thần của trăm, muốn gặp một người cũng không được sao?! Nói xong vung tay áo, bãi triều.

Còn chưa tới buổi chiều, Ngự Sử cầu kiến.

Ngự Sử đã nhiều ngày vội vàng xử lý tang sự của lão thái phó, không thể vào triều, lúc này nghe được tin tức, đứng ngồi không yên, một thân bạch y chạy vào cung, thẳng thắn nói: “Bệ hạ, trăm triệu lần không thể cùng phiên bang kết minh!”

Hoàng đế nói: “Việc này lần trước khanh vào cung đã nói qua, còn có lý do gì mới mẻ sao?”

Ngự Sử thở hồng hộc: “Sứ giả phiên triều đối với triều ta không hề có kính ý, công nhiên chửi bới bệ hạ, căn bản không có thành tâm kết minh! Bệ hạ vạn không nên bị hoa ngôn xảo ngữ của bọn họ lừa!”

Hoàng đế khiếm tốn hỏi: “Nga? Bọn họ chửi bới trăm cái gì?”

Ngự Sử một hơi thở ế trụ, nói quanh co nửa ngày chưa nói ra một nguyên cố, chỉ là càng không ngừng nói: bệ hạ không thể cùng bọn họ kết minh! Bọn họ rắp tâm hại người, bụng dạ khó lường, nhất định có âm mưu!

Hoàng đế làm bộ chăm chú suy nghĩ một chút, gật đầu: “Trăm sẽ suy nghĩ chuyện này.”

Ngự Sử thở một hơi, đột nhiên nhớ tới một việc, lập tức giống như mào gà trống hưng phấn mà dựng thẳng, tiếng nói đều cao lên: “Bệ hạ! Ngài sao có thể vì một lúc long dương chi hưng, tại thời điểm này bảo đại tướng đương triều rời khỏi biên cảnh?!”

Hoàng đế hỏi: “Di, đại tướng đương triều? Không phải là nịnh thần sao?”

Ngự Sử lại một hơi ế trụ, nén ở cổ họng, làm bộ không có nghe tiếp tục nói: “Bệ hạ! Ngài làm như vậy thì chuyện vong quốc sẽ không xa! Lão sư trên trời có linh thiêng thấy người như vậy cũng sẽ không nhắm mắt! Thần, hôm nay, liều mạng cũng muốn can gián người, thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

Ngự Sử đợi rất nhiều năm, rốt cục đợi được cơ hội quang minh chính đại dùng cái chết để can gián. Hơn nữa lão thái phó vừa qua đời, vừa nghĩ thầy trò nhà mình hai đời trung thần, trong lòng đột nhiên sinh ra một cổ khí thế bi tráng, lập tức một thân bạch y quỳ xuống đất kêu rên, khóc từ lão thái phó đến khóc hoàng đế lưu manh cho tới bây giờ khóc hoàng đế thành hôn quân, khóc khóc động chân tình, gào khóc không ngừng, chết đi sống lại.

Hoàng đế phê duyệt tấu chương, nhìn Ngự Sử phía dưới khóc đến không thở nổi, tiếng khóc liên miên không ngớt, thở dài, nhượng bộ nói: “Trăm viết tấu thư cho tướng quân thu hồi mệnh lệnh đã ban ra được chưa?” Lại nói: “—— bất quá nếu như hắn vẫn trở về, trăm cũng không có biện pháp.”

Ngự Sử khóc thút thít không ngừng dập đầu tạ ân, đứng lên, thần sắc bi thương như cũ, cước bộ lảo đảo, nước mắt được thị vệ đỡ đi ra.

Lúc tướng quân nhận được thánh chỉ, phó tướng đang băng bó vết thương ở bụng cho hắn. Nghe xong chỉ, phó tướng oán giận nói: “Mấy tháng trước không phải mới trở về kinh thành sao? Ở đây liều mạng sống chết mới vừa đánh xong, một đạo thánh chỉ lại phải quay về kinh, cũng không nên lăn qua lăn lại người khác!”

Tướng quân chậm rãi nói: “Lại nói tiếp, Hoa cô nương kia...”

Phó tướng run run, vừa thất lại vết thương xong, liều mạng bỏ chạy. Chạy đến cửa doanh trướng, tin thư thứ hai của hoàng đế tới.

Tướng quân xem xong thư, nhẹ nhàng nói với phó tướng chuẩn bị đào tẩu: “Người đi tìm xem xung quanh có cái gì hảo ngoạn, cái gì đồ mới mẻ có thể làm lễ vật, mua tất cả cho ta! —— không sao, tiền không thành vấn đề, bộ hạ sẽ tự chi.”

11. Chương 11: So Với Lưu Manh Còn Lưu Manh Hơn

Không nói đến chuyện tướng quân ở biên cảnh hoàn thành xong xuôi mọi việc mà không được trở về kinh thành, lại nói hoàng đế bên này, qua mấy ngày, không biết phải dùng đến những biện pháp gì, phái đại thần chủ chiến kiên cường lôi kéo hoàng thượng. Nhưng cho dù chủ chiến phái áp đảo chủ hòa phái, cũng chỉ có thể cùng Ngự Sử mở trường trường mắt nhìn hoàng đế cùng kẻ phiên bang ngu si kia ký hòa ước.

Hòa ước ký thành, hoàng đế mở tiệc thỉnh sứ đoàn phiên bang, nâng chén mừng tiêu tan ân thù. Sứ giả phiên bang thật cao hứng, vui vẻ uống rượu.

Sứ giả phiên bang lung lay lắc lắc đi ra cung, có một bóng đen lại lén lút theo sát phía sau.

Ngự Sử tuyệt không nghĩ chính mình theo dõi mao tử phiên bang là hành vi rất hèn mọn. Trái lại, hắn nghĩ đây là sự nghiệp cao thượng vì nước vì dân. Ngự Sử tin tưởng vững chắc, trực giác mách bảo bọn mao tử phiên bang sắp tâm hại người là chuẩn xác, phiên bang ký kết hòa ước, buổi tối nhất định sẽ trở lại tiến hành âm mưu.

Thế nhưng Ngự Sử đã coi thường sứ giả phiên bang. Sứ giả tuy rằng là người ngu ngốc, thế nhưng hắn lớn lên trên lưng ngựa, đi chưa được mấy bước phát hiện dưới chân có một cái bóng thật dài. Quay đầu nhìn lên, Ngự Sử chưa kịp trốn, không thể làm gì khác hơn là vội ho một tiếng, dừng chân trên vầng vể, ngẩng đầu nhìn trời: “Ánh trăng rất đẹp, ánh trăng rất đẹp.”

Sứ giả uống rượu hỏng việc, đã quên đau đớn của bài học lần trước (kỳ thực cho tới bây giờ hắn nghe không hiểu Ngự Sử nói gì, bởi vậy căn bản không rút ra bài học), say khướt đi đến hỏi: “Đại huynh, người cũng ở đây?” Nỗ lực suy nghĩ một hồi, mới tìm trọng tâm câu chuyện: “Nghe nói lão sư của đại huynh đã chết, nên bị thương, nên bị thương ...”

Mặt Ngự Sử lại đen, vung tay áo bị sứ giả túm trụ ra. Sứ giả lại dùng lực túm trở lại, vẻ mặt thành khẩn: “Đại huynh, ngày hôm nay chúng ta định hòa ước, chúng ta là người một nhà. Lão sư của đại huynh cũng là sư phụ của ta, tâm của đại huynh cũng là của ta tâm, ta cũng rất khổ sở...”

Mặt Ngự Sử càng đen hơn, bất chấp hình tượng nhã nhặn, liều mạng xả tay áo, mắt thấy thật vất vả sắp xả ra, lại bị sứ giả say khướt lôi kéo, toàn bộ bị nắm lại.

“Phiên triều các người có câu, uống say bao nhiêu sâu cũng tiêu tan, đại huynh, chúng ta đi uống say, uống say...”

Sứ giả đã uống say túm lấy Ngự Sử tâm mang ý xấu bởi vậy không quá giãy dụa, lão đảo đi đến dịch quán, mắt thấy cũng sắp đi tới.

Trước lúc rời khỏi bữa tiệc phiên bang phó sử dẫn một mao tử phiên bang đi ra tìm người.

Hai nhóm người chạm mặt nhau dưới đèn ***g sáng trưng, sứ giả nhíu miệng cười khúc khích, phiên bang phó sử diện vô biểu tình, hai mắt Ngự Sử nhìn sát phó sử, đột nhiên thần sắc biến đổi, kinh nghi bất định (ngạc nhiên nghi ngờ): “Người, người là...”

Phiên bang phó sử diện vô biểu tình, nhìn Ngự Sử nói còn chưa dứt lời đã ngã xuống, một người mao tử phiên bang phía sau thu hồi tay, đỡ lấy Ngự Sử đã xụi lơ.

Phiên bang phó sử quay đầu nhìn sứ giả đang không hiểu rõ mọi việc, dùng phiên ngữ gắt gỏng nói: “Đại vương tử, bằng hữu của ngài say, chúng ta quay về dịch quán để hắn tỉnh rượu.”

12. Chương 12: Lưu Manh Là Người Một Nhà

Ngự Sử tỉnh lại, phát hiện đầu là đầu, chân là chân, cũng không hề bị trói và vắn vắn. Trong phòng là phiên bang phó sử mũi cao mắt sâu, giống như thế ngoại cao nhân đang ngồi uống trà.

Ngự Sử xuống giường hoạt động tay chân, hai mắt nhìn phó sử, đưa ra kết luận: “Thuật dịch dung.”

Phó sử buông chén trà, cười nói: “Khi còn bé thích xem tiểu thuyết, người còn không tin trên đời này có thuật dịch dung vừa nói.” Nói xong bóc mặt nạ trên mặt xuống: “Chỉ bằng con mắt có thể nhận ra ta, trên đời cũng chỉ có một người là người.”

Ngự Sử lạnh lùng nói: “Ngài không cần cùng bản quan làm bộ tình nghĩa cái gì khi còn bé, lục điện hạ.”

Lục hoàng tử nói: “Làm bộ hay không làm bộ, dù sao người cũng từng là người cùng đọc sách với ta, ta sẽ không bạc đãi người.”

Ngự Sử tuy rằng cũng có chút ngu ngốc, nhưng hẳn tuyệt đối không ngu hơn sứ giả phiên bang, bởi vậy hẳn lập tức hồi phục chính khí nghiêm nghị: “Thì tính sao? Lẽ nào bản quan nên cùng người cầu kết với kẻ thù bên ngoài mưu phản phải không?”

Lục hoàng tử hỏi: “Sao lại nói ta mưu phản?”

Ngự Sử khinh thường nhìn hắn một cái, ưỡn ngực: “Tiên đế hạ lệnh cấm người không được rời khỏi đất phong vương, hiện tại người giả mạo sứ giả phiên bang tới kinh thành, người nghĩ bản quan ngu ngốc sao?”

Lục hoàng tử nói: “Giang sơn vốn là của bản vương, sao lại nói là mưu phản?”

.....

Từ lúc hoàng đế ký hòa ước thì không thấy thượng triều, chúng đại thần mỗi người đều lo lắng xoay quanh, hơn nữa Ngự Sử từ trước vốn đã xin nghỉ, một thời gian hiển nhiên cũng không ai phát hiện mệnh quan triều đình bị người bắt đi. Lục hoàng tử đem Ngự Sử làm gì, chính là tìm một gian nhà giam lỏng hắn. Ngự Sử cũng rất có khí tiết của văn nhân, bị giam lỏng mà bắt đầu tuyệt thực, thể hiện thái độ.

Đói bụng hai ngày, không chết đói, nhưng vầng đầu hoa mắt, hai chân như nhũn ra. Lúc này lục hoàng tử mang theo cơm nước cùng vài tên thân tín đi vào.

“Mấy ngày gần đây bản vương phải rời kinh, hỏi người một lần cuối cùng: có thật muốn cùng hoàng đế đoạn tụ kia toi mạng hay không?”

Ngự Sử hữu khí vô lực liếc hắn một cái, hừ một tiếng.

Lục hoàng tử nói: “Bản vương cũng nghe nói, người đối với hoàng đế đoạn tụ rất bất mãn. Giang sơn đổi chủ, người nên vui vẻ mới đúng.”

Ngự Sử lại hừ một tiếng.

Lục hoàng tử có chút tức giận: “Thế nào, lẽ nào trong lòng người, bản vương so với một hôn quân hoang *** vô độ cả ngày ngoạn nam nhân lại kém hơn?”

Ngự Sử lung lay lắc lắc đứng lên, đi lấy cơm nước đặt trên bàn. Một chén canh run run bay giữa không trung, đột nhiên đổ ập xuống người lục hoàng tử.

Lục hoàng tử né tránh, nước canh nhiễm nửa người. Mấy người thân tín một cước chế trụ Ngự Sử. Ngự Sử bị ấn trên mặt đất, tóc tai bù xù giãy dụa, chửi ầm lên: “Người là nghịch tặc, ta cũng không cần biết người là cái loại gì! “Hôn quân” cũng không phải do người mắng chửi!?”

“—— Nói cho người, khắp thiên hạ, người có thể mắng bệ hạ như thế, chỉ có một, mình, bản, quan!”

13. Chương 13: Không Thể Để Người Khác Biết Kế Hoạch Của Lưu Manh

Thị vệ mở lồng sắt để cho con bồ câu phì phì bay ra, xem nó ục ục bay đến nơi nào đó.

Thị vệ nhìn nửa ngày, quay đầu hỏi hoàng đế: “Bệ hạ, lúc nào tướng quân sẽ hồi kinh thành a?”

Hoàng đế đáp: “Hắn bị thương, không thể về gấp.”

Thị vệ hỏi: “Bệ hạ, lần trước ngài len lén gặp Phiêu Kị tướng quân, sau đó thần không hề gặp lại hắn. Ngài đã làm gì hắn vậy?”

Hoàng đế đáp: “Trẫm muốn phiêu hấn hấn không chịu, bởi vậy trẫm cho hắn về với ông bà (về nơi chín suối...ha ha).”

Thị vệ hỏi: “Bệ hạ, mỗi ngày đưa cho thần một tờ giấy nhỏ, cột vào trên chân bồ câu để nó bay đi làm chi?”

Hoàng đế đáp: “Trẫm viết thư tình cho tiểu tình nhi.”

Thị vệ hỏi: “Bệ hạ, vậy ngày hôm nay sao lại không cột tờ giấy vào chân bồ câu?”

Hoàng đế đáp: “Ngày hôm nay trẫm muốn gặp tiểu tình nhi, bởi vậy đầu tiên khiến hắn thất vọng một chút, sau ... đó cho hắn một kinh hỉ.”

Thị vệ ngây người nửa ngày, hỏi: “Bệ hạ, sao thần lại nghĩ ngài gạt thần a?”

Hoàng đế đáp: “Đó là tự nhiên. Đại sự bí mật, không ... không ... Đầu tiên không thể để thám tử biết, thứ hai không thể để kẻ ngu si biết.”

Thị vệ ngây người nửa ngày, đột nhiên rút ra bội kiếm, quen thuộc đặt trên cổ: “Bệ hạ nếu hoài nghi thần, thần chỉ có lấy cái chết chứng minh mình thuần khiết!”

Hoàng đế thành thạo chộp được thanh kiếm, thành khẩn nói: “—— trẫm cũng không nói người là thám tử.” (người ngu si...ha ha)

.....

Như cũ, lục hoàng tử ở phía sau viện của phiên bang phó sử nhận được tờ giấy nhỏ từ tay thuộc hạ, mở ra vừa nhìn, mặt trên không có tự, chỉ có xuân cung đồ, chính là nam nam.

Lục hoàng tử thoáng nghĩ, mặt cấp tốc đen, lập tức hạ lệnh triệu tập người rời kinh. Đang lúc mệnh lệnh rối loạn, ngoài viện có thanh âm bắt nam bắt nữ của một người vang lên: Sứ giả phiên bang tiếp chỉ! ——

Đại thái giám trong cung dẫn một đám ngự lâm quân xông vào viện, liếc mắt nhìn lục hoàng tử, nã Lan Hoa Chỉ che miệng nói: “Yêu, phó sử vội vàng cái gì ni? Còn không mau quỳ • xuống • tiếp • chỉ?”

Ý chỉ rất đơn giản, phiên bang sứ giả cùng phó sử tức khắc vào cung thượng nghị lễ vạn thọ.

Đại thái giám đọc xong, lui phía sau một đám ngự lâm quân, Lan Hoa Chỉ nhếch miệng cười, răng trắng sáng như hàn quang đao kiếm phía sau, đặc biệt âm trầm hiểm ác đáng sợ: “Phó sử đại nhân, cái này gọi là thánh thượng muốn dùng ngài, ngài cùng nô tài tiến cung đi thôi?”

14. Chương 14: Lưu Manh Hành Động, Gà Bay Chó Sủa

Lục hoàng tử chậm rãi cười cười: “Đại huynh a, sứ giả của chúng ta bệnh nặng, không thể rời giường. Người có thể chậm một ngày?”

Đại thái giám tiếp tục lộ ra hàm răng trắng sáng: “Nếu sứ giả ốm nằm trên giường, vậy phiên phúc phó sử đi thay một chuyến a. Ý chỉ của oàng thượng, không thể bất tuân.”

Lục hoàng tử cười chấp tay: “Nếu như thế, vậy không thể làm gì khác hơn là... Đắc tội!”

Thủ hạ phía sau lục hoàng tử trong nháy mắt xuất đao binh, nhắm sát phía cửa!

Đại thái giám lập tức ngã nhào, chậm chạp đứng lên trốn ra phía sau, nhượng ngự lâm quân hùng dũng tiến lên. Một mảnh hỗn chiến, người đại thái giám bám đầy bụi đất, trong miệng oán giận: “Hôm nay giết nhau, thật sự đánh nhau! —— ai vị binh gia này, nhân cơ hội chúng ta trốn đi!”

Binh sĩ một cước đem thái giám có ý đồ trốn đá văng, rút đao vọt tới trước: “Sát a —— “

Trong lúc nhất thời, binh khí va chạm không ngừng bên tai, huyết nhục bay ngang!

Ở góc tường cách hơn ba bước, đại thái giám dùng tay che vết giày trên đầu, dựa sát vào tường ôi ôi ngò: “Tê —— thế nào còn chưa đánh xong? Hôm nay giết phản tặc thực kịch liệt...? Ai? —— ai nha không tốt! Không tốt!!! Viện quân của phản tặc tới rồi!!! —— “

Trước hậu viện dịch quán phi thường vắng vẻ, mơ hồ từ xa xa truyền đến một chút tiếng hô “ sát”. Cách một con đường, hoàng đế đứng ở lầu hai của tử lâu không có một bóng người, rất phiền muộn nhìn dịch quán nơi xa xa.

“Ai, uổng phí trăm còn muốn chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, sao lại có người không biết xem xét thời thế chứ? Trăm đã nói rõ ràng cho hần, thế lực của hần đã rơi vào trong tay trăm. Hần sẽ không có khả năng tiến vào hoàng cung, huynh đệ ta không thể vô thanh vô tức mà đem sự tình lý giải sao? Không nên giống trống khua chiêng như thế, chó cùng rứt giậu ...”

Thị vệ trăm mặc một hồi, cuối cùng không thể nhịn xuống: “Bệ hạ, tuy rằng thần không quá minh bạch là chuyện gì xảy ra, thế nhưng ‘Vô thanh vô tức’ và vân vân, nghe giống như giết người diệt khẩu...”

Hoàng đế cả giận nói: “Lúc người không nên nói chuyện thì đừng có nói! ... Ai... Di?”

Từ tường của hậu viện dịch quán có vài người nhảy xuống, ăn mặc triều phục, khuôn mặt phổ thông, chạy như bay hướng cửa thành.

Hoàng đế nghi hoặc nhìn mấy người thị vệ đuổi theo sau, một lát, đột nhiên tỉnh ngộ: “Hồng, thuật dịch dung! ... Kim thiên thoát xác! Bắt lại cho trăm!” Nói xong liền muốn anh dừng trực tiếp nhảy từ lầu hai xuống.

Thị vệ chặn ngang ôm lấy hoàng đế từ phía sau, kêu to: “Bệ hạ, ngài phải người đuổi theo là được, nghìn vạn lần không thể dẫn thân vào nguy hiểm a! Ngài muốn lấy thân xông vào nguy hiểm... Thần phải làm sao bây giờ a! Thần cũng không lớn gan nhảy trực tiếp từ lầu hai xuống a! ...”

Đại thái giám mũ quan nghiêng ngả, hừ một tiếng, chậm rãi bước đi thông thả đến giữa phản quân bị áp giải, nhắc chân cho một tên không vừa mất một dấu giày: “Các ngươi là nghịch tặc, cho rằng tìm một hai người ở bên ngoài phô trương thanh thế, là có thể giả mạo viện quân sao? Chúng ta mà bị người lừa... Khái, bản công công, không phải dễ bị lừa như vậy!” Lại hừ một tiếng, nhắc tay lên chỉnh chỉnh móng tay: “Người đâu, áp giải thủ phạm đầu sỏ về cho bản công công!”

Binh sĩ hồi báo: “Thủ phạm đầu sỏ không ở trong đó, đã thừa dịp hỗn loạn chạy trốn!”

Đại thái giám dừng chỉnh sửa móng tay, xoay nửa đầu lại: “... Cái gì?”

Không đợi binh sĩ trả lời, một ... khác binh sĩ vội vã chạy tới, lại đưa tin: “Ở hậu viện tìm ra hai người bị trói!”

Đại thái giám quay hẳn đầu lại: “Cái gì?!”

Không đợi người thứ hai binh sĩ trả lời, người thứ ba binh sĩ vội vã chạy tới: “Không, không tốt! Hai người tìm được ở hậu viện... Cũng chạy!”

15. Chương 15: Lưu Manh Phải Có Một Phong Cách Đặc Biệt

Hoàng đế chấp tay sau lưng xoay quanh trước cung điện.

Thị vệ cẩn thận nói: “Bệ hạ, ngự lâm quân đều xuất động, ngài không cần lo lắng không đuổi kịp người kia... Người kia là ai...”

Hoàng đế liếc hần một cái, thâm trầm nói: “Người không hiểu. Trăm không phải lo lắng không đuổi kịp, cái trăm lo lắng là tướng quân không kịp trở về.”

Thị vệ ngậy người một hồi, hỏi: “Người kia... Người kia là ai, lợi hại như vậy? Còn cần tướng quân động thủ?”

Hoàng đế lắc đầu, thở dài: “Người không hiểu. Tướng quân hấn... Hấn muốn giết tiểu tử kia từ lâu rồi, trẫm sợ cần không nổi hấn sẽ danh chính ngôn thuận mà động thủ ...”

Chính là lúc đang nói chuyện, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng động lớn xôn xao!

Sắc mặt hoàng đế trở nên nghiêm túc, vung tay đi đến tiền điện. Mấy người cung nữ thái giám thét chói tai chạy tới, hô to: “Phản quân! Phản quân tấn công hoàng cung!”

Hoàng đế dừng bước, xoay người kéo một thị vệ: “Cởi quần áo!”

Thị vệ vẻ mặt kinh khủng: “Tại đây, ở chỗ này?”

Hoàng đế cả giận nói: “Người không thoát trẫm thoát! Mặc long bào chạy loạn, trẫm cũng không muốn làm bia ngắm!”

Trước kia kinh đô và vùng lân cận do quân đội của Phiêu Kị tướng quân trấn giữ, đã bị bí mật phái đi tiêu diệt thế lực của lực hoàng tử; hơn phân nửa ngự lâm quân lại phái đi ra ngoài đuổi theo lực hoàng tử bỏ chạy, ai cũng nghĩ không ra hấn dùng kế kim thiên thoát xác, thoát khỏi hiểm chiêu, trực tiếp xông vào cung bức vua thoái vị. Hoàng đế chạy ào vào đoàn người, tiện tay đoạt một thanh kiếm, trở mình chém chết hai người phản quân, quay đầu triệu thị vệ quát: “Không để cho bọn họ chạy vào nội cung đả thương người! Nhanh lên một chút ...”

Hoàng đế rống lên được phân nửa thì dừng lại. Thị vệ núp ở phía sau, hai tay cầm kiếm, hai chân run, môi cũng run run.

Hoàng đế cả giận nói: “Sợ cái gì?! Chưa thấy qua người chết sao!”

Thị vệ vẻ mặt cầu xin: “Vâng vâng vâng vâng vâng chưa thấy qua... Thần thần thần từ nhỏ đã ở bên cạnh ngài, chưa từng giết qua một một một một người...”

Hoàng đế chỉ tiếc rên sát không thành thép, đảo cặp mắt trắng dã, quay đầu nâng kiếm chạy vào hỗn chiến. Thị vệ run run nắm kiếm, theo hoàng đế vừa đánh vừa lui. Mắt thấy hoàng đế liên tiếp giết mấy người, không phòng bị một gã phản quân vọt tới bên cạnh, hướng hoàng đế đang phân tâm bổ tới một đao.

Thị vệ mở to hai mắt nhìn, chợt nhắm mắt bịt tâm, vung thẳng kiếm tiến lên: “A a a!!! ——”

Một tiếng thét, đao bị chặn lại, thị vệ nhắm hai mắt như chết, bảo trì tư thế cầm kiếm chặn đao phía trước, run run che ở trước mặt hoàng đế.

Hoàng đế kinh hãi, xoay tay hướng phản quân bị thị vệ chặn đao đâm tới, động tác của phản quân đột nhiên dừng ở giữa không trung, một tiếng “leng keng” đao rơi xuống đất, đốn người thẳng tắp ngã xuống.

Trên cái ót của phản quân ngã xuống, cắm một vũ tiễn, đâm sâu nửa đoạn.

Cách hơn trăm thước, nơi cửa cung đối diện tiền điện, một người dẫn đầu trở tay cất cánh cung ra phía sau.

Tướng quân một cước đạp thi thể của phản quân, rút kiếm ra khỏi vỏ, lạnh lùng nói: “Muốn động đến giang sơn của bệ hạ, cũng nên hỏi trước bản tướng quân đồng ý hay không đồng ý!”

16. Chương 16: Lưu Manh Đại Quyết Chiến!

Một mảnh hỗn chiến, tướng quân thể như chẻ tre, phản quân còn sống mở một đường máu vọt tới trước mặt hoàng đế. Hoàng đế giải quyết mấy người phản quân, quay đầu đang muốn nói, tướng quân đã đến trước mặt hung hăng đánh một quyền.

Hoàng đế bị một quyền đánh cho lui về phía sau vài bước, đầu nghiêng sang một bên, khóe miệng lập tức chảy máu.

Tướng quân rống giận: “Bảo người sớm động thủ, người lại nể huynh đệ tình nghĩa chó má! —— người, mẹ nó, đáng đời!”

Hoàng đế cúi đầu thấy không rõ biểu tình, một tay cầm lấy kiếm, một tay xoa xoa máu nơi khoe miệng, đột nhiên vung một quyền ác hơn vào mặt tướng quân: “Toàn bộ tinh binh giao cho ngươi! —— ngươi còn dám bị thương trở về!”

Tướng quân bùm mặt rút lui, lập tức lại tiến lên cho hoàng đế một quyền: “Vậy ngươi chạy đến nơi đây giả vờ anh hùng làm cái gì! Không biết trốn ở hậu cung chờ người hộ giá sao!”

Hoàng đế tức giận tận trời đánh lại một quyền: “Lời vô ích! Ta đương nhiên là tính toán được ngươi sẽ trở về lúc này! Ngươi cho ta ngu ngốc sao?!”

Đột nhiên tướng quân trầm mặc. Hoàng đế đánh xong một quyền, thở hồng hộc cũng im lặng. Hai người đối diện nhau không nói gì nửa ngày, tướng quân thỉnh thoảng tặng thêm một quyền trên mặt hoàng đế: “—— ai cho ngươi chỉ mặt trung y chạy loạn!”

Nói xong không đợi hoàng đế đánh trả, cũng chạy như bay: “Ta đi giết tiểu hồn đản đó!”

Trong lúc hai người nội chiến, tinh binh của tướng quân mang đến đã dần dần khống chế thế cục. Đang lúc đánh nhau kịch liệt, ngoài cung xa xa có một con vật chạy vội mà đến.

Có điều đó không phải là ngựa, mà là con lừa vừa... vừa sùi bọt mép vừa chạy vội. Trên lưng lừa có hai người, y quan bất chỉnh, phi thường chật vật. Người ở phía trước cầm trong tay một cây trường côn, thoát nhìn rất giống cây gậy trúc làm từ thân trúc xanh che phủ hàng quán ven đường. Người phía sau nghiêng trái nghiêng phải, một bên giữ thăng bằng một bên xả xuống từng vòng từng vòng dây thừng trên người mình.

Mấy người phản quân đang đứng trên đường, người cưỡi lừa ở phía trước huy khởi cây gậy trúc, dũng mãnh phi thường, khiến từng phản quân bị đánh bay sang ven đường. Hoàng đế mắt sắc, liếc mắt thấy hai người, kêu to: “Không nên cử động trên lưng lừa như vậy!”

Con lừa tiến quân thần tốc, trực tiếp dẫm lên lục hoàng tử mấy cái. Người cưỡi lừa ở phía trước dũng mãnh ghìm dây cương, con lừa lao ra mấy trượng mới dừng. Người nọ chống cây gậy trúc, nhảy xuống lừa, cũng không phải người nào khác, mà là phiên bang chính sử “Ôm bệnh nằm trên giường”.

Phiên bang chính sử phát điên kêu to: “Mụ nội nó, thằng nhóc con! Dám trối lão tử ở hậu viện, chán sống! Lão tử không đem ngươi đánh tới mức nhận không ra, lão tử không phải là nam nhân!”

Hoàng đế cùng tướng quân đứng ở trên bậc thang của đình viện, không nói gì nhìn phiên bang chính sử nói tiếng phiên bang không rõ, quơ cây gậy trúc phóng tới một bên.

Người cưỡi lừa ở phía sau ngã chống vó, lão đảo đứng lên, lại xả toàn bộ dây buộc trên người, dùng tay áo lau đi bùn đất trên mặt, lộ ra Ngự Sử “Xin nghỉ tại gia”. Ngự Sử lại sờ soạng nửa ngày trong tay áo, lấy ra một khối ngói lúc leo bờ tường ở hậu viện dịch quần thuận tay gỡ xuống.

Hoàng đế cùng tướng quân vẫn không nói gì, đứng như cũ trên bậc thang, nhìn Ngự Sử một bên hô to cái gì đó, một bên quơ khối ngói phóng tới bên kia.

Ngự Sử vừa xông lên vừa mắng chửi: “Nghịch tặc! Ngươi mưu hại mệnh quan triều đình! Gây xích mích quan hệ lương quốc! Hưng binh mưu nghịch! Ý đồ gây rối! Tội ác tày trời! Tội ác tày trời! Hôm nay bản quan vì nước trừ hại!!!”

17. Chương 17: Áo Mũ Chỉnh Tề Không Nhất Định Sẽ Thắng

Hoàng đế không nói gì nhìn theo Ngự Sử đi xa, một lát, đột nhiên phục hồi tinh thần: “Nguy rồi, hắn không có võ công!”

Ngự Sử quơ khối ngói đi nhanh tới, mục tiêu minh xác, khí thế hùng hục! Trong hỗn chiến đao thương đến trước mặt, nhưng hắn thấy chết cũng không sờn quyết tâm! Tại giờ khắc hỗn chiến trên chiến trường, hắn giống như đứng trong triều đình mắng to hoàng đế, sát khí như đâm thẳng vào mấy tử sĩ đang bảo vệ lục hoàng tử!

“Nghịch —— tặc —— ôi chao —— ôi chao —— ôi chao —— ôi chao —— ôi chao —— phác thông.”

Ngự Sử đang chạy cầm trong tay khối ngói “phác thông” ngã xuống. Hoàng đế thở hồng hộc thu hồi tay vừa đánh vào sau gáy hắn, dưới sự bảo vệ của thị vệ kéo Ngự Sử lui lại hậu phương an toàn.

Bên kia, phiên bang chính sử quơ cây gậy trúc đồng dạng khí thế hùng hực, trong miệng hô to tiếng phiên bang rống tuếch, gặp người giết người, gặp phật giết phật phật, ở giữa chiến trường là một binh sĩ mũi cao mắt sâu! Đối phương xoay người lại ứng chiến, một vài người trúng gậy, lập tức ngã lăn xuống đất.

Chính sử chống cây gậy trúc, thoả mãn đắc ý nói ra ác khí, cúi đầu nhìn những người không may dưới chân.

“... Ôi chào? Ta nhận sai...”

Tướng quân giơ cao cự cung, hung hăng chặt xuống cái ót của chính sử, “phác thông” một tiếng chính sử cũng ngã xuống.

Tướng quân nhìn cảnh tượng, không hề áy náy mà nói: “Ai nha, ta cũng nhận sai.”

Hoàng đế kéo Ngự Sử cùng tướng quân kéo chính sử trong lúc hỗn loạn chạm mặt nhau.

Hoàng đế hỏi: “Hai người này làm sao bây giờ?”

Tướng quân không nhịn được mà đem chính sử vứt cho hoàng đế: “Trời cùng nhau, tìm một chỗ, vứt sang một bên.”

Hoàng đế hỏi: “Trước tiên có cần xối nước không?”

Phiến khắc chi hậu, trần ai lạc định.

Lục hoàng tử đầy bụi đất bị vẩy giữa vòng, cao ngạo như cũ hừ một tiếng, thông dong phải phải vạt áo, chấp tay mà đứng.

Đồng dạng hoàng đế đầy bụi đất luống cuống tay chân mà mặc vào long bào, khụ một tiếng, binh sĩ thắt chặt vòng vây.

Huynh đệ hai người đối diện với nhau trong khung cảnh binh đao vờn quanh.

Hoàng đế một bên chỉnh sửa vạt áo một bên thở dài: “Ai, lục đệ a, sao ngươi lại cố chấp như vậy chứ.”

Lục hoàng tử hơi giương cằm, ôn hòa cười nói: “Ngươi ngồi trên long ỷ, một chút cũng không hổ thẹn sao? Nếu năm đó mấy người chúng ta không đấu nhau kẻ chết kẻ bị thương, phụ hoàng tức giận bệnh không dậy nổi, đâu đến phiên ngươi?”

Hoàng đế nói: “Lục đệ a, ngươi nói không sai. Tuy rằng năm đó các ngươi bình thường trêu cợt trẫm a, trào phúng trẫm a, lạnh nhạt trẫm a, khi dễ trẫm a... Thế nhưng, huynh đệ của trẫm, dù sao chỉ còn lại có một người là ngươi a. Ngươi muốn oán vị, trẫm thay ngươi che giấu, coi như đã qua. Thế nhưng ngươi lại thông đồng với ngoại quốc làm loại sự tình này ...”

Sắc mặt Lục hoàng tử cương một chút, lập tức cười lạnh nói: “Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ.” (nếu đã cố ý tìm tội, thì không cần phải kiếm cớ nữa)

Hoàng đế nói: “Lục đệ a, ngươi bắt hảo như vậy. Ngươi một người quay ngựa tiến vào hoàng cung a, không phải đây là một đi không trở về sao. Vì sao ngươi lại cho rằng tướng quân sẽ không trở về ni, cũng bởi vì...”

Ở bên này, tướng quân nghe thấy không nhịn được nặng nề mà khụ một tiếng, cắt đứt tiếng cãi nhai của hoàng đế, lập tức lạnh lùng nói: “—— dẫn tới!”

Một người bị trói như cái bánh chưng được dẫn tới, “phác thông” ném xuống đất. Là phó tướng.

18. Chương 18: Lấy Lưu Manh Chế Ra Lưu Manh

Hoàng đế nói: “Lục đệ a, hẳn đã đem chuyện ngươi cùng nhị vương tử phiên bang cầu kết nói hết.”

Sắc mặt phó tướng thập phần xoắn xuýt.

Hoàng đế nói: “Hắn nói toàn bộ, người cùng nhĩ vương tử phiên bang định hiệp nghị, nhĩ vương tử phiên bang xuất binh kiềm chế đại quân ở biên quan, người thay hắn giết đại vương tử, lúc đăng cơ sẽ cắt ba trấn ở phương bắc cho phiên bang.”

Sắc mặt phó tướng lại càng thấp phần xoắn xuýt.

Hoàng đế tiếp nhận một khối ngọc tướng quân đưa qua, đón gió giơ lên: “Người xem, tín vật của người hắn đều giao ra đây.”

Lục hoàng tử trầm mặc một hồi, bỗng nhiên cười lạnh nói: “Hừ, ta đã biết hắn không đáng tin cậy.”

Phốc một tiếng, phó tướng rút cục học ra vài nét trong miệng, tê thanh kêu to: “Ta chưa từng nói cái gì!”

Bốn phía đều tĩnh.

Một mảnh vắng vẻ, tướng quân lười biếng lau kiếm, phi thường vô lương gật đầu: “Hắn chưa từng nói cái gì. Ngọc là do ta lục soát tìm ra. Chuyện hiệp nghị là nhĩ vương tử của phiên bang nói.”

Tướng quân sát xong kiếm, nói tiếp: “Lũ phiên bang rơm rạ, ta hung hăng đánh hắn hai lần, hắn ngoan ngoãn liên minh.” Võ kiếm điểm điểm phó tướng quỳ trên mặt đất, lại nói: “Về phần cái này, nếu không phải vì đặt bẫy thu thập hắn, ta cũng không đi trên đường lâu như vậy, đáng trách miệng hắn ngậm chặt không khác gì con trai.”

Phó tướng cúi đầu không nói, một lát sau nhìn dưới mặt đất, ngữ khí kiên định: “Hưng binh soán vị, tội thần biết đại nghịch bất đạo. Nhưng lục điện hạ có ân cứu mạng, nếu tri ân bất báo, cho dù sống, cũng bị hậu thế phỉ nhổ.”

Hoàng đế vỗ tay một cái, bưng tỉnh đại ngộ nói: “Trẫm đã nói, trách không được, nghe nói người đối với Hoa cô nương kia không có hứng thú! Nguyên lai là bởi vì năm đó lục đệ của trẫm cứu người, từ đó về sau người đối với hắn nhất kiến chung tình, một lòng say mê, vì hắn thà rằng mất tính mệnh... Quả nhiên là xúc động lòng người! Người yên tâm, trẫm nhất định sẽ lệnh cho sử quan đem tình của bọn người • tình thiên cổ • lưu vào sử sách, cho người lưu danh muôn đời, thiên cổ tán dương!”

Phó tướng ngẩng đầu gạt gao trừng mắt nhìn hoàng đế, phun ra một búng máu, hôn mê bất tỉnh.

19. Chương 19: Một Kiếm Định Giang Sơn

Gió thổi qua, góc áo mọi người bị thổi trúng đều bay bay. Lục hoàng tử chấp tay cười nói: “Như vậy, hoàng huynh định làm như thế nào?”

Hoàng đế nói: “Muốn thủ hoàng lăng hay là muốn xuất gia niệm Phật, người tự chọn đi.”

Lục hoàng tử nói: “Người không giết ta?”

Hoàng đế nói: “Ta không giết người.”

Lục hoàng tử cười nói: “Ta xem, người không phải không giết ta, mà là không dám giết ta. Người sợ mang trên lưng tội danh sát đệ có đúng hay không?”

Hoàng đế không nói.

Lục hoàng tử cười nói: “Đúng rồi, ta nhớ kỹ khi còn bé, lúc người tám tuổi mới đến thái học viện, ngu ngốc như đầu heo, còn nói tương lai phải làm một thiên hạ đệ nhất hoàng đế. Cáp, bất quá chỉ là một kẻ hèn hạ do cung nữ sinh ra, mà cũng mộng tưởng hảo huyền! — vậy mà người thực sự đã hoàn thành mộng tưởng hảo huyền đó! Không phải người đang làm thiên hạ đệ nhất hoàng đế sao, thiên hạ đệ nhất hoàng đế, sao có thể gánh trên lưng ác danh cốt nhục tương tàn ni?”

Hoàng đế không nói.

Lục hoàng tử tiếp tục cười nói: “Không cần giả vờ khoan hồng độ lượng? Nằm mơ cũng kiêng kỵ, cần gì phải bày ra sắc mặt ‘Không giết’? — đáng tiếc a hoàng huynh, người đời này, đại khái không thể là thiên hạ đệ nhất hoàng đế. Người gặp qua người nào là thiên hạ đệ nhất hoàng đế mà đoạn tụ chưa? Người gặp

qua người nào là thiên hạ đệ nhất hoàng đế mà bị bắt ra vào tù thanh lâu chưa? Người gặp qua người nào là thiên hạ đệ nhất hoàng đế, phải dựa vào nam nhân lên giường với chính mình để bảo toàn tính mệnh chưa?”

Lục hoàng tử cười to: “Người nằm mơ đi! Đời này người cũng chỉ là một hôn quân thích nam nhân! Cái gì thiên hạ đệ nhất hoàng đế, cả đời người đều không có khả năng! Vĩnh viễn —— đều không có khả năng!!! Ha ha ha ——”

Tiếng cười của Lục hoàng tử đột nhiên nghẹn lại trong cổ họng. Một thanh kiếm đâm thấu qua người hắn từ phía sau.

Kiếm kia rút trở lại. Lục hoàng tử chậm rãi ngã xuống phía trước, máu từ sau lưng phun tung toé ra.

Nửa người trên của tướng quân nhiễm tiên huyết, trên mặt cũng có vết máu dơ. Hắn buông thanh kiếm trong tay, mũi kiếm chỉ xuống đất, bình tĩnh nói:

“Bêu danh, ta gánh.”

Gió thổi qua khoảng sân của tiền điện, tràn đầy mùi máu. Tinh kỳ bay phát phối.

Hoàng đế trầm mặc nhắm mắt lại. Hồi lâu, hướng một góc phía sân rộng nói: “Ngự Sử, người giả bộ bất tỉnh cũng lâu lắm rồi.”

Ngự Sử ngồi dựa vào tường chậm rãi mở mắt ra, trầm mặc mà đứng lên.

Hoàng đế như cũ từ từ nhắm hai mắt, chậm rãi nói: “Trẫm, bởi vì lục hoàng đệ mưu nghịch phản quốc, khẳng khẳng một mực, cố, nhịn đau, ở tiền điện, chính tay giết. Người, thay mặt sử quan, ghi nhớ lời trẫm.”

—

Hoàng đế một mình đứng ở trên đài cao của tiền điện, ngẩng đầu nhìn trời. Dưới đài binh sĩ đi lại, các lộ binh sĩ dưới sự chỉ huy, thanh lý chiến trường đầu vào đây, xếp thành hàng lui lại.

Tướng quân chỉ huy hoàn tất, đi lên đài cao, đứng ở phía sau hoàng đế.

Hoàng đế ngẩng đầu nhìn trời, một lát, lẩm bẩm nói: “Trẫm thực không muốn giết hắn.”

Tướng quân nói: “Ta biết.”

Qua thật lâu, hoàng đế lại lẩm bẩm nói: “Trẫm thực sự muốn làm một thiên hạ đệ nhất hoàng đế thật là tốt.”

Tướng quân nói: “Ta biết.”

Hai người đứng yên thật lâu trong gió. Sau đó tướng quân giơ tay lên, chỉ hướng xa vời:

“Nhìn xem, thái dương đang xuất hiện.”

20. Chương 20: Sau Khi Mọi Chuyện Xảy Ra

Hoàng đế cùng tướng quân xuống đài cao, đi đến cửa cung. Giữa đường, nơi góc sân rộng truyền ra một tiếng thét chói tai.

Tướng quân hỏi: “Thanh âm này, nghe rất giống thị vệ phải không?”

Hoàng đế nói: “Hắn bị người chết đè lên, hôn mê, trẫm thấy hắn ngủ say, không muốn đánh thức hắn. Đại khái lúc này tỉnh lại thấy người chết, lại tiếp tục hôn mê.”

Lúc đang nói chuyện, phía lại có một thanh âm từ xa truyền tới: “Bệ, bệ hạ, người chờ một chút, người chờ một chút!”

Một người đầy bụi đất thở hồng hộc chạy tới. Hoàng đế nhìn hắn một cái, liền ngừng cước bộ, nói: “Chính sử đại nhân a, ngài không cần giả bộ bất tỉnh nữa sao?”

Phiên bang chính sử khụ một tiếng, dùng tay áo lau bụi bặm trên mặt, do do dự dự hỏi: “Bệ hạ a, mặc dù ta nghe không hiểu rõ hết, nhưng cũng biết chuyện đó là chuyện của phó sử chúng ta, quốc gia của chúng ta đều không rõ tình huống, người có thể nói rõ được không a.”

Hoàng đế hỏi: “Nói cái gì?”

Chính sử luống cuống tay chân lấy ra trong lòng một mảnh tơ lụa nhiều nếp nhăn, giống như bảo bối đưa tới trước mặt hoàng đế: “Người xem, chúng ta đã ký hòa ước, con dấu của người, con dấu của ta, có thể nói là, người không thể phát động chiến tranh với chúng ta a.”

Hoàng đế liếc liếc mắt nhìn hòa ước hai người đã ký, lại liếc liếc nhìn tướng quân một bên, nắm vai chính sử đi tới một bên hảo hảo trò chuyện: “Lại lại, chúng ta nói chuyện.”

Hoàng đế tìm một góc tường ngồi xổm xuống, lôi kéo phiên bang chính sử cũng ngồi xổm xuống, chỉ vào cái hồng ấn trên hòa ước:

“Người xem kí tự... A người không biết chữ. Không quan hệ, người xem, họa khắc trên con dấu, đường viền xiêu xiêu vẹo vẹo ... Người xem hoa văn đóng dấu ... Lại, người có ngửi thấy mùi vị gì không...”

“... Người ngửi, nó có giống mùi vị của... Cây cải củ không a?”

—

Hoàng đế cùng tướng quân nhàn tình ngồi ở ngự thư phòng nói chuyện phiếm, đã qua rất nhiều ngày.

Hoàng đế nhìn cảnh xuân ngoài cửa, cảm khái nói: “Lại nói tiếp, lần trước chúng ta tỷ thí ở chỗ này, tựa hồ đã qua thật lâu.”

Tướng quân hỏi: “Nhất quyết thư hùng?” (Phân cao thấp một phen)

Hoàng đế nói: “Nhất quyết thư hùng!”

Hoàng đế khí thế mười phần vén tay áo, một chân giẫm lên long ý. Tướng quân thiêu thiêu lông mi, đồng dạng khí thế mười phần vén tay áo, giẫm lên bên kia long ý.

Hai người trợn mắt nhìn, gương cung bạt kiếm, hình thức hết sức căng thẳng! Đột nhiên, hoàng đế chi thế như sét đánh không kịp bưng tai, ra quyền! Tướng quân cũng lập tức chém ra một quyền!

...

“Ca lương tốt! Lục lục thuận a! Ngũ khô thủ a! ... Một lần nữa!”

“Mãn đường thái a! Bát tiên đao a! ... Một lần nữa!”

“Tứ quý tài a! Thất tiên nữ a! Bát tiên đao a! Lục lục thuận a!”

Hoàng đế cả giận nói: “Một lần nữa!”

Tướng quân cả giận nói: “Một trận cờ bạc!”

Hoàng đế cả giận nói: “Muốn chết sao, dám cờ bạc!”

Tướng quân thu hồi chân, chỉnh tay áo, sửa sang lại tóc, chậm rãi nói: “Ta xem, chúng ta nên trực tiếp nhất quyết thư hùng a.”

Lúc Ngự Sử đi đến trước cửa ngự thư phòng, hoàng đế cùng tướng quân y quan bất chỉnh đầy bụi bặm nằm trên mặt đất.

Ngự Sử ngậy ra như phồng. Hoàng đế cùng tướng quân nhất tề trên mặt đất quay đầu nhìn hần.

Qua thật lâu, tướng quân quay đầu lại, đem áo của hoàng đế ở dưới thân mở lớn một chút, quay đầu nhìn Ngự Sử. Lại quay đầu, lại mở lớn một chút, lại quay đầu nhìn Ngự Sử.

Một lát rốt cục tướng quân buông tha, quay đầu lại nhìn hoàng đế, nghi hoặc hỏi: “Di? Sao lần này hần không hét lên?”

Ngự Sử như là đột nhiên phục hồi tinh thần lại, sắc mặt nhanh chóng từ trắng biến đen, vắn vẹo ... Ngự khí cứng ngắc nói: “Thần ở ngoài cửa chờ tuyên chỉ!” Nói xong xoay người bước ra cửa, thuận tiện “phanh” một tiếng đóng kín cửa lại.

Hai người ở trong ngự thư phòng trầm mặc một lát, cuối cùng hoàng đế nói: “... Rốt cục hắn đã trưởng thành.”

21. Chương 21: Hoàng Đế Vẫn Là Một Đại Lưu Manh Như Cũ

Hoàng đế cùng tướng quân nhân tình cùng đi đến thanh lâu, đã thật lâu rồi chưa đến.

Hai người nâng cằm nhìn những tiểu quan sống mái cãi nhau, chán đến chết. Hoàng đế xoay đầu, nhìn ngoài cửa sổ.

Lầu hai trà lâu đối diện, một hoàng đế tương lai của phiên bang đang khua chân múa tay, vui vẻ gọi: “Đại huynh! Đại huynh!”

Một lát sau, ba người đều ngồi tại lầu hai của trà lâu. Phiên bang chính sử ——hiện tại nên gọi hắn là phiên bang đại vương tử —— nói: “Đại huynh, các người đến chỗ nam bất nam, nữ bất nữ đó làm gì?”

Hoàng đế miễn cưỡng nói: “Dẫn người đến tìm hiểu một chút.”

Phiên bang đại vương tử cao hứng bưng bưng: “Chỗ chúng ta có rất nhiều nam nhân! Tất cả mọi người nam là nam, không phải nữ! Đại huynh, lúc rảnh rồi, theo ta trở về, ta mời người uống rượu!”

Hoàng đế miễn cưỡng nói: “Không cần, người trở lại phiên vương, nhớ kỹ chúng ta đã định hòa ước, dấu ấn của người, dấu ấn của ta, chúng ta nói có thể là được, không đánh nhau nữa a.”

Phiên bang đại vương tử cao hứng bưng bưng liên tục gật đầu: “Đó là nhất định! Đó là nhất định!” Nghĩ tới một chuyện, lại hỏi tướng quân: “Đại huynh a, người cũng cùng bản đệ định hòa ước phải không? Người nói chuyện không giữ lời, sao có thể như vậy?”

Tướng quân dùng ngón tay chỉ chỉ hoàng đế, miễn cưỡng nói: “Người cho là chỉ có hắn mới dùng cây cải củ khắc con dấu sao?”

Lúc này bên cạnh truyền đến thanh âm ầm ầm.

Thanh âm của một người mà ba người đang ngồi đều rất quen thuộc, cả giận nói: “Hai bên chân thành yêu nhau, sao Quan huynh lại nói như vậy? Đoạn tụ thì làm sao, thế nào, đâu nhượng huynh dài coi thường? Luật pháp vương triều quy định nam tử không thể yêu nhau sao? —— ta xem huynh dài, giả vờ nhân nghĩa đạo đức, kì thực lòng tràn đầy xấu xa, thực sự là ngụy quân tử không hơn không kém!”

Một người nổi giận dưng dưng bỏ đi, nhân thần vô ý miết quá ba người bên này.

Hoàng đế làm như không có việc gì lấy tay áo che mặt. Tướng quân làm như không có việc gì quay đầu nhìn ngoài cửa sổ. Phiên bang đại vương tử cao hứng bưng bưng giơ tay lên, la lớn: “Ai? Ngọc thể đại huynh! Ngọc thể đại huynh!”

Ngự Sử vẫn không bưng bưng, cước bộ càng không ngừng.

Phiên bang đại vương tử thất bại, buông tay, nhìn những người ở bên cạnh: “Đại huynh, các người làm sao vậy?”

Những người bên cạnh mặc danh kỳ diệu (không rõ nguyên nhân): “Tại hạ cũng không biết, chỉ nói là đoạn tụ trái luân thường, mới vừa rồi người nọ liền mở miệng mắng to, cơ hội nói lại cũng không có. Chẳng lẽ hắn đoạn tụ sao?”

Phiên bang đại vương tử nói: “... Ta đoán hắn không phải. Hắn đại khái chỉ là quen biết một hai người đoạn tụ.”

Hoàng đế cùng tướng quân làm như không có việc gì nhìn ngoài cửa sổ: “Khí trời thật tốt a.”

Phó tướng ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ: “Khí trời thật tốt a.”

Quay đầu lại nhìn thị vệ không mặc quần áo lã chã – chực khóc, nói: “Người đừng khóc. Không phải ta cũng bị tướng quân lột y phục sao.”

Hôm sau, hoàng đế ngồi ở trên long ỷ, chống đầu, nghe đại thái giám nắm Lan Hoa Chỉ kêu lên: “Có việc khẩn tấu, vô sự bãi triều!”

Ngự Sử ra khỏi hàng: “Thần có điều muốn tấu!”

Ngự Sử cầm trong tay bản tấu liệt kê tội trạng, không đợi hoàng đế ngăn cản, hiên ngang lẫm liệt bắt đầu đọc: “Hôm này thần muốn vạch tội bệ hạ, không có chí tiến thủ, lưu luyến phố phường, thỏa chí chơi đùa, bỏ bê triều chính!!!”

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-de-la-ga-dai-luu-manh>